

[Ministeren for offentlige arbejder.]

vil ændre i denne bekendtgørelse, sådan at postvæsenets folk og kun de — ikke alle andre tjenestemænd i staten — får den ordning, de har haft igennem meget lang tid, at når de har en lønkonto, kan de optage lån, for det er jo rigtigt, at dér, hvor man har sin lønkonto, er der størst chance for, at man kan optage lån. Alle øvrige tjenestemænd må så gå ind under samme vilkår som andre og eventuelt have deres lønkonto i pengeinstitutterne.

I øvrigt tror jeg, at de fleste af de spørgsmål, der har været rejst, i virkeligheden har haft nogenlunde det samme emne, og jeg har mere generelt svaret på dem.

Hr. Flygaard spurgte, om man kunne få nogle oplysninger om, hvor meget der skulle til, for at de enkelte dele af postvæsenets forsendelser kunne svare sig hver for sig. Så vidt som det ikke fremgår af de bemærkninger — og jeg synes, de er meget grundige — der er til lovforslaget, vil det vel være muligt at fremskaffe dem til arbejdet i udvalget.

Juul-Madsen (KF):

Jeg skal kun sige til ministeren i forbindelse med det svar, han gav mig på mit direkte spørgsmål, at uanset ministerens gode vilje og intentioner er jeg ikke tilfreds med svaret.

Det, jeg ønskede med mit spørgsmål, var at få bestemmelserne ophævet, altså en lovændring, der ophæver de bestemmelser, der indførtes i sin tid, og hvis ministeren ikke vil fremkomme med forslag til en sådan lovændring, må mit parti overveje at gøre det.

Melchior (CD):

Jeg så med betænkelighed de kommentarer, som bladene fremsatte til dette forslag om ændring af postloven. Min betænkelighed gjaldt det, at man sammen med sin glæde over, at denne lov for dagblades og andre avisers vedkommende var mindre skrap end den tidligere regerings lov i samme henseende, fandt, at så måtte man vel falde til føje.

Min betænkelighed hænger sammen med, at jeg tror, man tager lidt for let på begrebet bladdød. Det er min opfattelse, at en række af de blade — nogle af dem har været nævnt ved navn her i debatten — som især

benytter postforsendelsen, balancerer, jeg vil ikke sige mellem liv og død, men med det ene ben ud over kanten. Der skal så uendelig lidt til for, at nogle af de for samfundsdebatten og meningsyttringen nødvendige organer lider en skæbne, som vil være uoprettelig.

Når jeg tager ordet her, har det direkte at gøre med ministerens udtalelse nu om, at han er imod direkte støtte til pressen; det vidste jeg godt, men jeg er meget ked af, at nogen skal få den fornemmelse, at en vis tilbageholdenhed i portosatserne for dagblades og andre avisers distribution én gang for alle skulle have låst for muligheden for at give pressen støtte.

Så kom ministeren med den oplysning, at han på Nordisk Råd havde erfaret, at vore nabolande arrangerer sig på samme måde, som vi gør. Det gælder i hvert fald ikke i spørgsmålet om avisstøtte; der findes i Sverige og har i en årrække fungeret særdeles udmærkede systemer i Norge og Sverige, som tilfældet for øvrigt også er det i Holland og i andre lande, med en direkte statsstøtte til pressen. Jeg er klar over, at der ikke ved behandling af postloven er anledning til at begrunde det udmærkede og det aldeles mulige i at give sådan støtte. Men det må altså bero på en fejltagelse hos ministeren, når han mener, at ordningerne i de øvrige skandinaviske lande er ligsom hos os.

Jeg kan ikke på stående fod sige, om de også dér har en portomæssig fordel, og hvis det var ene på det, ministerens ord gik, er det da glimrende, men så skal det tilføjes, at Sverige og Norge foruden at give støtte over portovejen også giver en meget betydelig direkte statsstøtte til pressen.

Jeg er ikke så frygtelig betænkelig ved det her foreliggende forslag, fordi den forhøjelse, der er tale om, er modereret, og fordi den først skal indføres i løbet af nogle år; vi vil altså have mulighed for, inden fordyrelserne slår fuldt igennem, at komme med forslag og forhåbentlig få vedtaget forslag om en støtte til pressen, som mere sikrer de faretuede blade.

På den anden side er det dog min mening, at der burde være samtidighed. Det er ikke nogen tilfældighed, at man siden 1964 har fastfrosset portosatserne for aviserne, og det er ikke helt korrekt at sige, at når alt andet stiger, må de også stige; det er ikke givet.